

Paikannimistöntutkimus.

»Paikannimitutkimus, se kielitieteen haara, joka selvittelee paikkojen, sekä varsinaisten asuinpaikkojen että maiden, maakuntien, pitäjien, merien, järvien, saarien, vuorien, laaksojen ym. nimityksiä. P:ssa, samoin kuin yleensä kaikessa nimitutkimuksessa, on suuria vaikeuksia — —.» »Nimitutkimus voi — — antaa lisää kielen vanhimman sanavaraston valaisemiseksi.» Näissä ITSK:n (IX 878 —9) lauseissa käytetyt oppisanat *nimi-* ja *paikannimitutkimus* on Viljo Nissilä parantanut *nimen-* ja *paikannimentutkimukseksi*, lisäten myös *paikannimentutkijan*, koska perussanana on teon- ja tekijännimi, joka on transitiiiverbin johdannainen. Tämäkään korjaus ei vielä vie täysin tyydyttäviin oppisanoihin. ITSK:ssakin puhutaan paikannimistöön keräyksestä ja poimimisesta (vanhoista asiakirjoista); eihän näet voi puhua pai-

kannimen keruusta. Kun tällöin on puhuttava p-nimistä l. -nimistöstä, olisi asiallisesti selvintä käyttää kollektiivista objektin ilmoitinta myöskin *tutkimus-* ja *tutkija* -sanain ollessa perussanoina: *p a i k a n n i m i s t ö n t u t k i m u s*, *-t u t k i j a*, kuten *keruu* ja *kerääjä* -sanain ohella. En kuitenkaan ehdottaisi enkä hyväksyisi tieteelliseksi oppisanaksi pelkkää *nimistöntutkimustakaan*, resp. *-tutkijaa*, koska tarkoitetaan *e r i s n i m i s t ö ä* eikä sellaisia sanoja kuin *joki*, *kuusi*, *mukulakivi*, *hiekkä*, *peura*, *kotka*, jotka myös ovat nimiä. Yleisnimiä sekä niitä erisnimiä, joita sanotaan henkilönnimiksi, esiintyy runsaasti paikannimien aineksina, ja niitäkin paikannimistöntutkimuksissa on käsiteltävä. Mutta ne eivät ole näiden tutkimusten varsinainen kohde.

E. A. T.